

Museum Jacques

Museum Jacques

Het enige museum ter wereld dat je mee naar bed kunt nemen.
Bevat foto's, schilderijen, boeken met spannende verhalen
in het Nederlands

*The only museum in the world that you can take to bed with you.
Contains photographs, paintings, and exciting stories
in English*

Jacques Huinck

ISBN 978 94 0368 360 7

vormgeving omslag: Jacques Huinck

tekstredactie Nederlands: Wim Veelen

vertaling Engels: Michelle Mellion-Doorewaard

vormgeving binnenwerk: Wim Veelen

© 2023 Jacques Huinck

Museum Jacques

vandaag geopend
open today

Welkom in de fotoafdeling van het museum

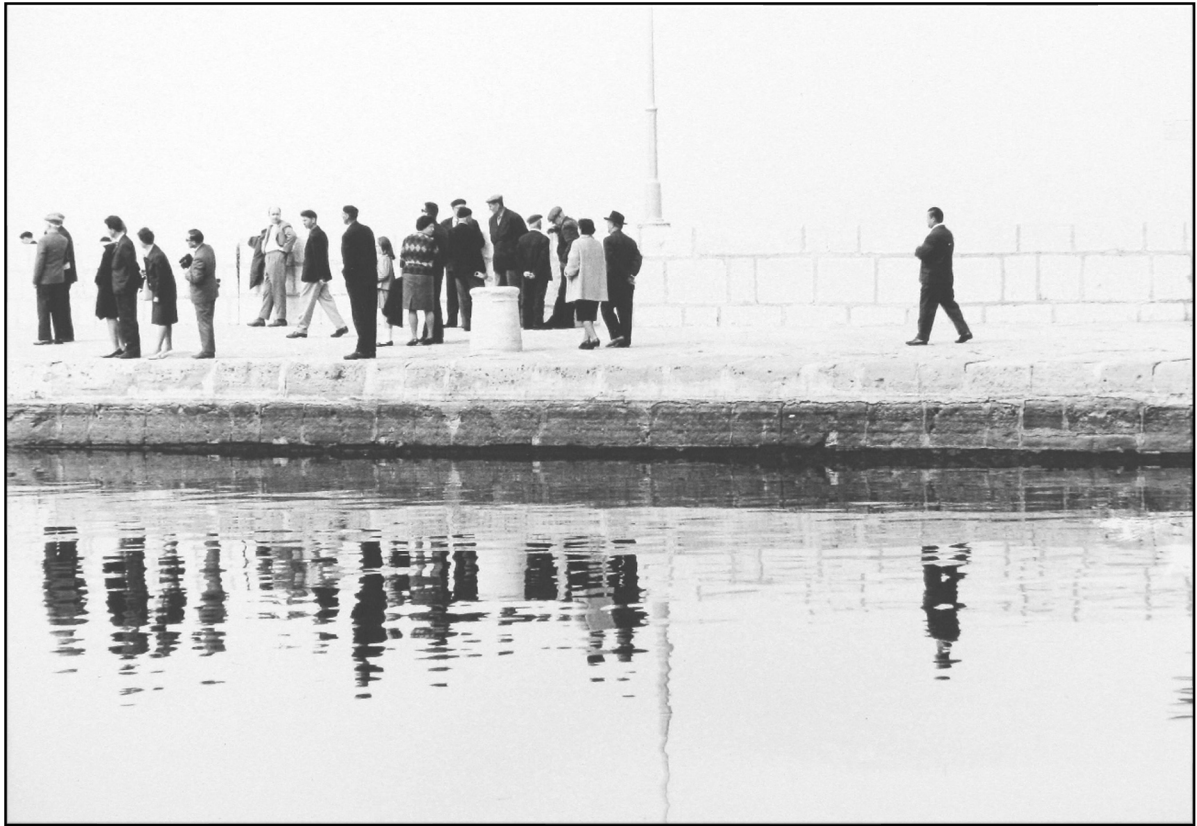
De foto's dateren uit de periode 1958-1965. Over enkele pagina's zal de directeur van het museum je persoonlijk verwelkomen. Hij is onderweg.

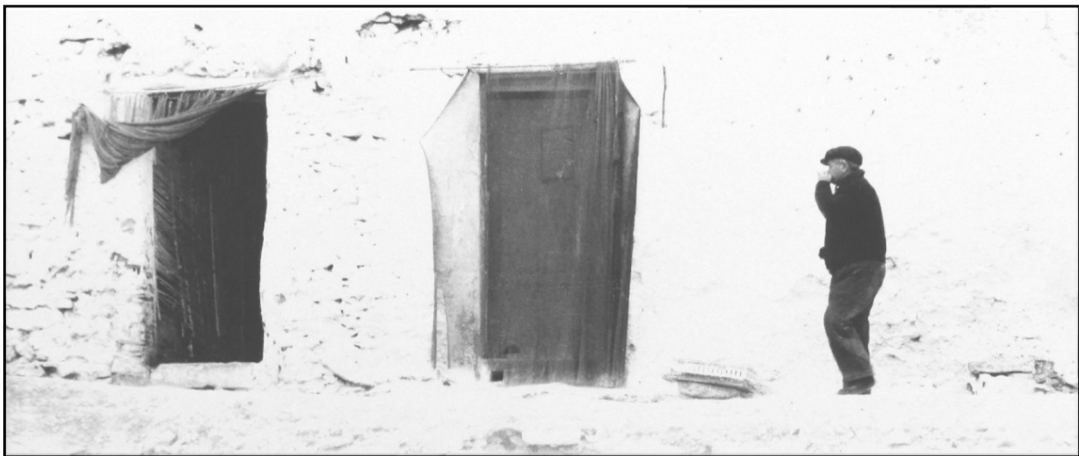
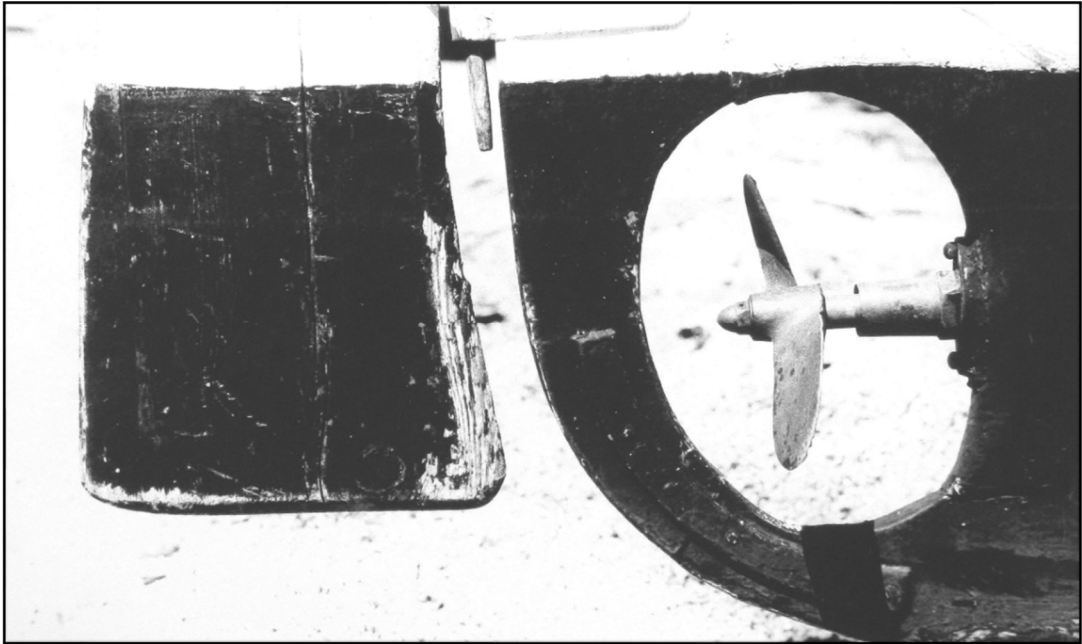
Welcome to the photography department of the museum

The photos date from the period 1958 to 1965. After a few pages, the director of the museum will welcome you personally. He is on his way.

Please wait patiently for the English translation. You can trust me! Meanwhile, amuse yourself here in the photography department.

Teksten

Hallo bezoeker(ster). Hoe is het ermee? Alles goed? Ik zal je iets vertellen. In een museum zijn vaak antieke geschriften te zien van alwetende wijzen. Met hun ganzenveren krasten zij er vrolijk op los en veroorzaakten een golf van bewondering bij analfabeten. Ook in dit museum bevinden zich teksten, maar geschreven op een laptop door iemand, die zeker weet dat hij geen alwetende is. Mocht dit een psychische klap voor je zijn, dan bied ik hiervoor mijn innige excuses aan. Hieronder volgt een voorbeeld van zo'n tekst. Kijk maar wat je ermee doet.

Opleiding

Vroeger wilde ik kunstschilder worden, maar omdat je daarvan nauwelijks kunt leven (terwijl ik dat zo graag doe) besloot ik op mijn 20e jaar om fotograaf te worden. Duitsland was in die jaren beroemd om zijn fotografie, dus volgde ik een opleiding in Aken (1955, 1956 en 1957). Je moest er wél iets voor over hebben, want vanuit mijn woonplaats Maastricht duurde de dagelijkse reis van 35 km met bus en tram anderhalf uur. Onderweg 40 keer stoppen. 's Avonds weer terug, maar het was leerzaam.

In het gebombardeerde Aken waren ze bezig met het *Deutsche Wirtschaftswunder*, de Duitse wederopbouw. Dat ging gepaard met het lawaai van luchtdrukhamers, cementmolens, schreeuwen, schelden, vloeken, het neersmiten van telefoons en het woedend dichtgooien van deuren. Oorlog maakt niet gelukkig, dat kon je heel duidelijk merken. Ik raad het iedereen af. Vooral als je bij regen op een houten bankje van een versleten tram door straten reed waarvan alleen de geblakerde voorgevels van huizen nog overeind stonden, was het felbegeerde 'Grote Geluksgevoel' geheel verdwenen.

Mijn werkdag begon altijd met enkele uren dia's plakken tussen twee glaasjes. Dit saaie werk werd veraangenaamd door het achtergrondgeluid van een brullende afdelingschef. Die dacht dat hij nog steeds aan het front lag in Rusland, waar hij ook enkele jaren in krijgsgevangenschap had gezeten. De laboratoriummeisjes waartegen hij meestal schreeuwde, leken dan met hun witte jassen op fladderende kippen. Een keer schreeuwde hij per ongeluk tegen mij en ik schreeuwde per ongeluk net zo hard terug. Dit maakte mij gedurende enkele weken de held van het voltallige personeel.

Na drie jaar eindigde mijn contract, ik deed de voorgeschreven examens, kocht een Leica en bezwoer mijzelf om dat krankzinnige land de eerste 25 jaar nóóit meer te bezoeken.

Rood potlood

Het grote probleem van mensen is: onwetendheid. Scholen met lesroosters uit de tijd van Jules Verne, zijn aardige probeersels. Het zijn niet meer dan prototypen waaraan iedereen zich heeft vastgeklampt. Wij krijgen daar alles te weten over staartdelingen en algebra, scheikunde en logaritmen, met als doel de ontwikkeling van zoveel mogelijk toeters en bellen. Het heeft ons enorm veel opgeleverd, van scheerapparaat tot hartoperaties, maar over het gedrag van mensen leren wij niets. Het geschiedenisboek bewijst dat wij ons vaak gedragen als apen die met hun maag nadenken en die elkaar bedreigen in plaats van samen te werken.

Nu we eindelijk allemaal de bezitter zijn van een elektrische tandenborstel met knipperlichten, zouden we ons de luxe kunnen permitteren om heel wat nutteloze 'hoofdvakken' op school te vervangen door echte hoofdvakken, zoals kennis over het menselijke gedrag. Maar de minister van onderwijs denkt: omdat mijn tunnelvisie overeenkomt met de tunnelvisie van de ontwerpers van de lesroosters, was ik altijd de beste van de klas en daardoor ben ik nu minister geworden. Dus zo iemand noemt dat: 'prima onderwijs' en zal geen moeite doen om dat te verbeteren.

Laten we thans een zakdoek nemen om gezamenlijk langdurig te gaan schreien. Helpt dat? Nee. Om tóch wat waardevolle mensenkennis te laten doordringen in de regeringen, zou het verkiezingssysteem veranderd moeten worden.

De spelregels van onze democratie dateren uit de tijd van de oude Grieken en worden als heilig beschouwd. Volgens die regels is een verstokte dronkaard evenveel waard als een hartspecialist. Eerlijk is eerlijk. Of niet soms? Maar in de praktijk gebeurt het zelden dat iemand zich wil laten opereren door een dronkaard. Want, als je héél diep nadenkt, dan moet je toegeven dat die twee soorten mensen helemáál niet hetzelfde zijn. Waarom mogen ze dan allebei in een stemhokje evenveel te vertellen hebben over de samenstelling van een regering? De dronkaard heeft ongetwijfeld goede redenen om dronken te zijn. De arme kerel moet uit zijn put getrokken worden. Maar in zijn toestand moet hij (onder zachte drang) een toontje lager gaan zingen als hij het stemhokje binnengaat tijdens verkiezingen.

Dat ouden van dagen geen trein mogen besturen en geen baan krijgen bij de brandweer, wordt door iedereen geaccepteerd. Mensen zijn niet allemaal hetzelfde en zijn niet overal geschikt voor. Daarom is ook niet iedereen in staat om met een rood potlood iemand aan te wijzen, die het land moet besturen.

Eigenlijk zouden alleen mensen mogen stemmen, met voldoende mensenkennis, maar daarover wordt op school met geen woord gesproken. Toch zijn er genoeg mensen die ondanks het primitieve onderwijs veel mensenkennis hebben vergaard. Dat leerden zij in de praktijk. Het zijn mensen die jarenlang de verantwoording dragen of hebben gedragen voor anderen. Zij konden door hun

werk veel mensenkennis verzamelen, buiten de school om. Bijvoorbeeld buschauffeurs, verpleegsters, schooldirecteuren en alles daartussen. Wat zit daartussen? Met een beetje moeite is daarvan een lange lijst te maken.

Geef die ervaringsdeskundigen (in de omgang met mensen) een groen stembiljet. Dat betekent dat hun stem dubbel telt. Menigeen zal kreunen bij het lezen van dit idee. Dit is toch niet volgens de mooie Griekse spelregels van 2000 jaar geleden, waarin iedereen als gelijkwaardig werd beschouwd? Nee, maar als straks, dankzij die prachtige Griekse spelregels, weer een idioot als opperhoofd wordt gekozen en wij opnieuw over puinhopen moeten strompelen, dan rijst een grote vraag.

Hier komt die vraag: zijn wij, moderne lummels, voorzien van computers, statistieken, telefoons, papierversnipperaars en zonnepanelen wél in staat om op de maan te landen, maar niet in staat om ons los te maken van de oude Grieken? Kunnen wij écht geen beter, veiliger en vooral genuanceerder verkiezingssysteem bedenken?

Gaan we die vraag stellen vóór of ná de volgende oorlog? Dat moet tevoren gebeuren, want je kunt van gestreste puinruimers, die hun vrouw of kind verloren hebben, niet verwachten dat ze nippend aan een glaasje wijn, langdurig mijmeren over interessante vraagstukken. Denk er maar eens over na. Liefst zonder wijn. Ik ga nu op reis.

Op reis

Met mijn nieuwe Leica lifte ik met mijn broer vanuit Maastricht naar Parijs (1958) en een jaar later naar Valencia. Onderweg maakte ik foto's om te exposeren. Dat zou goede reclame zijn, want ik wilde zelfstandig fotograaf worden. Daardoor hoopte ik eindelijk verlost te zijn van leidinggevende figuren die zélf leiding nodig hadden.

Hoewel ik mijzelf had beloofd om de eerste 25 jaar niet meer in Duitsland te komen, moest ik nog één keer over de Duitse autobaan naar Italië en Joegoslavië rijden om foto's te maken. Dat gebeurde in een tweedehands *deux-chevaux*. Toen ik argeloos in zo'n vrolijke Franse sportauto met open dak op de Duitse *Autobahn* verscheen, werd dat als een diepe belediging beschouwd. Veel psychisch gestoorden begonnen verbolgen te toeteren. Ik gaf ze altijd een kushandje terug. In plaats van vrolijk te lachen, wezen ze dan vaak op hun voorhoofd, waarachter de verschillende soorten post-traumatische stresssyndromen lagen opgestapeld, alsof ik dat nog niet had gemerkt.

Maar toen ik na die 25 jaar argwanend Aken bezocht, ontdekte ik dat het *Deutsche Wirtschaftswunder* een 'volksgenezing' had veroorzaakt! Een zeer groot wonder! De Duitsers woonden niet meer met kinderen en schoonouders opgepropt in zolderkamertjes, maar in echte huizen. Ze kregen genoeg te eten, zaten soms op terrasjes, hadden een auto aangeschaft en gingen op vakantie. Hierdoor waren zij in aardige mensen veranderd, die zich diep schaamden voor de